

Я безмежний океан
Ніж всі вдови на світі сумніший
І сльозами своїми лягаю на груди скель
Я кохаю моряка
Він прекрасний, як сонце світлий
Та вже більше ніколи до мене він не прийде
Я ніхто без нього, ніхто
І без нього нікого не треба
Він забув про мене
Як землю свою цілував
Я ніхто без нього, ніхто
Мені без нього нікого не треба
Він забув про мене
Як землю свою цілував

Він покинув мене назавжди, закохався навіки в землю
Раптом, вільний моряк залишився на пристані
І нізащо сама земля не відпустить його до мене
Щоб не чув як хвилями плаче його рідний дім
Я ніхто без нього, ніхто
І без нього нікого не треба
Він забув про мене
Як землю свою цілував
Я ніхто без нього, ніхто
Мені без нього нікого не треба
Він забув про мене
Як землю свою цілував

Я дивлюся на нього хмарами, небом, ріками і озерами
І в шаленстві б'юся від скель до самого дна
Я ніхто без нього, ніхто
І без нього нікого не треба
Він забув про мене
Як землю свою цілував
Я ніхто без нього, ніхто
Мені без нього нікого не треба
Він забув про мене
Як землю свою цілував